

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ J. H. ROSNY ΑΙΝΕ
της 'Ακαδημίας Γαλλικού

Η ΜΝΗΣΤΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ



Δανιήλ Λαβέγγυ αγαπούσε με τρελλό κι' άπελπιμένο έρωτα μια όμοια ξανθή νέα, μαυροφρεμένη, την όποια συναντούσε τακτικά στην θείας του και σε άλλα φιλικά σάτια.

Η δεσποινίς αυτή δέν ήτανε του συρμού. Δέν χόρευε, δέν αγαπούσε κανένα σπό, δέν παρρηγόρηθη ποτέ για τόν θάνατό του και άποφάσισε να μήν παντρευτή.

Ή άπέχθειά της αυτή ήτανε δικαιολογημένη. Ό άρραβωνιαστικός της, ένας άεροπόρος, κάηκε μια μέρα στους αϊθέρας μαζί με τόν θερσολάνο του!

Ή Διονυσία—έτσι λεγόταν ή νέα—είχε αγαπήσει τόν νέο αυτό, όσο μια γυναίκα μπορεί ν' αγαπήσει έναν άνδρα. Δέν κατόρθωσε να παρηγορηθή ποτέ για τόν θάνατό του και άποφάσισε να μήν παντρευτή.

Όστόσο ό Δανιήλ δέν άπελπιότανε. Έρωτοτροπούσε τή Διονυσία τόσο διακριτικά, ώστε τις φροντίδες του και τις περιποιήσεις του κι' αυτή θά μπορούσε να τις πάρη κανείς και ως δείγματα φιλίας. Όσο όμως περνούσε ό καιρός, άντι να κριώνη ή άγάπη του, τόσο δυνάμωνε. Ός πού ήρθε μια μέρα, πού ή Διονυσία κατάλαβε τή πραγματικά αισθήματα πού έφερεφε γι' αυτήν ό Δανιήλ. Έξ άλλου, ύστερ' από λίγο καιρό, ό Δανιήλ τής όμολόγησε τόν έρωτά του ό ίδιος... Έκείνη τόν άκουσε με προσοχή και συμπάθεια.

—'Αλλοίμονο! τού είπτε, όταν εκείνος τελείωσε. Είνε πολύ άργά τώρα! Δέν ύπάρχει βέβαια χαμιά άμφιβολία πώς θά σάς αγαπούσα κι' εγώ άν ήμουν ελεύθερη...μιά δέν μου έπαρτέπατος...Είμαι αιώνια ένομιένη με τή μνήμη εκείνου πού πέθανε...

Ό Δανιήλ ήταν έτοιμος να διαμαρτυρηθή: «Μά πώς είνε δυνατό να εξακολουθήση μια νέα ν' αγαπά έναν άντρα πού έχει πεθάνει πρό καιρού!» Δέν τού είπτε όμως αυτό, γιατί κατάλαβε πώς θά πλήγανε τή φίλη του. Περιορίστηκε μονάχι στο ν' αντιστενάξη και να ψυθουρίσει:

—'Ας είνε δέν άπελπίσομαι! θά περμιένο.

—'Όχι! όχι! άποκρίθηκε ή νέα με σταθερή φωνή, πρέπει να χάσετε κάθε έλπίδα. 'Αν είνε αλήθεια πώς μ' αγαπάτε, ή μάταιη κι' άνοφελεύτε έλπίδα σας θά σάς κινή να πονέσετε ακόμα περισσότερο... Προτιμώτερο να με ξεχάσετε!...

—Μά είνε τόν ίδιο σάν να μού λέτε να μήν ανανέω! άναφώνησε τότε μ' άπελυσία ό Δανιήλ.

Άπό αυτή τή μέρα, ή Διονυσία άπέφυγε να συναντάται με τόν Δανιήλ, κι' έτσι ό νέος δέν ξαναβόηξε τήν εύκαιρία να τής μιλήση ιδιαιτέρως. Άρχισε να τής γράφη καθημερινώς σχεδόν, μα τή γράμματά του περιστράφισαν. Ή λύπη και ή άπόρησση του ήταν πια άπεριγραπτή.

Δύο χρόνια πέρασαν από τότε, και ό Δανιήλ όχι μόνο δέν μπορούσε να λησμονήση τή Διονυσία, άλλ' άπεναντίας, τήν αγαπούσε περισσότερο από κάθε άλλη φορά.

Ύστερ' από λίγον καιρό, συνέβη κοντά στο Παρίσι τόν τρομερό εκείνο σιδηροδρομικό δυστύχημα, κατά τόν όποιο σκοτώθησαν είκοσι όκτώ πρόσωπα και πληγώθησαν έκαστό περίου.

Ό Δανιήλ βρισκόταν μεταξύ τών πληγωθέντων. Είχε πάθει κάταγμα τού δεξιού ποδιού, και στο κεφάλι του είχε άνοιξει μια

τέτοια κακό. Άλλά τόν πρόσωπο τής μητέρας τού Πάολο είχε μια έκφραση τόσο άγρία, τόσο σκληρή, πού πάγωσε τόν αίμα στις φλέβες τής νέας, ή όποια τόν μόνο πού μπόρεσε να κινή ήταν ν' άρνηθή, σάν μικρό παιδάκι, τόν σφάλμα της:

—'Όχι, κυρία μου, όχι, ψυθούρισε, Δέν ειμ' εγώ ή Κέττυ. Δέν με λένε Κέττυ.

— Δέν είσαστε σεις ή Κέττυ; Τότε ποιά είσαστε και γιατί μιηκάτε έτσι κρυφά, σάν κλέφτρα, εδώ μέσα; Τι ήρθατε να κάνετε; Τι ζητάτε εδώ;

Και τήν εκύταττε κατάματα, περιφρονητικά, με μια έκφραση άπειρου μίσους. Τό βλέμμα εκείνο έκανε τήν μισ Κέττυ να κλονισθή, σάν να τής ελγαν δώσει μια δυνατή κατακεφαλιά! Δέν είθισε πια τί να πη, πώς να εξήγηση τήν παρουσία της εκεί μέσα. Προσπάθησε να χαμογελάση, άλλα τόν χαμόγελό της έμοιαζε περισσότερο με κλάμμα. Έτσι, μοσκοκίοντας και μοσχαμογελώντας όπισθοχώρησε σιγά-σιγά, βγήκε έξω κι' όταν πια βρέθηκε στον δρόμο, κάθισε σ' ένα πεζούλι και άρχισε να κλαίη, να κλαίη πικρά...άπελπιόμενα...άπαρηγόρητα!...

Guido Marta

μεγάλη πληγή. Στο νοσοκομείο πού τόν μετέφεραν τόν περιποιήθηκαν όσο μπορούσαν, μα ή κατάσταση του παρέμενε κρίσιμος.

Έτέλος, ύστερα από μια πολύ μακρά νοσηλεία, οι γιατροί άναγκάστηκαν να πάρουν κατά μέρος τή μητέρα τού Δανιήλ και να τής πούν:

— Πρέπει κυρία μου, να τόν πάρετε άπόφαση... Δέν ξερούμε τι μπορεί να συμβη, όστόσο άπεκδυόμεθα πάσης εϋθύνης!... Ό άρρωστος έχει μεγάλη άνάγκη περιποιήσεως... Πρέπει να μιν φέρετε χαμιά αντίρρηση και τήν πιδ παράλογη έπιθυμία του... να ικανοποιήτε κάθε όρεξη του...

Να ικανοποιηθούν όλες ή έπιθυμίες του!

Μά ό Δανιήλ μονάχι μια έπιθυμία είχε, τήν όποια δέν εκρυβε καθόλου: 'Ηθελε να ξαναδή τή Διονυσία.

Ή Διονυσία συγκινήθηκε πολύ όταν έμαθε τόν άτύχημα πού συνέβη στο Δανιήλ και, χωρίς να χάση καιρό, έφερε άμέσως να τόν δη, με τήν πρώτη πρόσκληση πού τής έστειλε ή μητέρα του...

Ή παρουσία της έκανε τόσο καλό στον άρρωστο, ώστε οι γιατροί δέν άπέκρυψαν καθόλου τις έλπίδες πού άρχισαν να έχουν και πάλι για τή σωτηρία του.

—'Ισως ή ζωή τού Δανιήλ να ξεαρτάται από σάς, ειπαν στη νέα. Ή Διονυσία κατάλαβε πολύ καλά τή λόγια τών γιατρών. Κατάλαβε πού ήτανε τόν καθήκον της και άπεφάσισε να κινή, δι, τι μπορούσε για να τόν σώση.

Όστόσο, ήταν άπορασιόμένη, μόλις θά γινότανε καλά ό Δανιήλ, να τόν άφιση και να αναγαυρίση στην έρημιά της. Δέν θά μπορούσε ποτέ να τόν άγαπήση...

Ό άρρωστος πέρασε μέρες άνεκφραστης εϋτυχίας κοντά στη Διονυσία. Δέν πονούσε πια, ή μάλλον, ξεκούσε τους πόνους του. Μά ή δυνατή συγκίνηση πού αισθανότανε από τόν πρωτό τόν βράδυ, τόν σκότανε κυριολεκτικώς, χωρίς όμως να τόν καταλαβαίνει.

Με τήν πάροδο τού χρόνου, οι γιατροί, βλέποντας πώς ή κατάσταση πού Δανιήλ δέν καλυτέρευε, έχασαν κάθε έλπίδα για τή σωτηρία του και περιέμεναν από στιγμή σε στιγμή τόν μοιραίο. Άλλ' ό Δανιήλ ήταν εϋτυχής. Όσο έβλεπε κοντά του τή Διονυσία να τόν περιποιείται με τόσο στοργή, είχε τή βεβαιότητα πώς θά γινότανε καλά. Καί, σιγά-σιγά, πίστεψε και ό έρωτός πώς ή Διονυσία ήτανε κοντά του έπειδι τόν αγαπούσε. Δέν φανταζόταν πώς ή Διονυσία βρισκόταν κοντά τόν μόνο και μόνο για να γλυκινή τις τελευταίες στιγμές του!

Έκείνη πάλι, βλέποντας πώς ό Δανιήλ είχε αυτήν τήν ιδέα, τόν άγινε να γανουρίζεται με τή γλυκειά έλπίδα τής άγάτης...

...Ό θάνατος βρήκε τόν Δανιήλ άναπάντεχα, χωρίς εκείνος να τόν καταλάβη. Έπεσε άσυναίσθητα στην έπιθανάτιο άγωνία, νομίζοντας πώς άποκοιμείται—και δέν ξαναξύπνησε...

Ή Διονυσία όταν είδε μπροστά της τόν Δανιήλ νεκρό, τότε πια κατάλαβε πώς είχε άρχισει να τόν αγαπάει κι' αυτόν, και πώς στο μέλλον θά ήταν ένομιένη και με τή δική του άνάμνηση, όπως ήτανε με τήν άνάμνηση τού πρώτου μνηστήρος της—πώς στο μέλλον θά είχε να κλαίη δυό αγαπημένους νεκρούς.

Ήτανε μοιραίο της να είνε πάντα ή μνηστή τών νεκρών!...

J. H. ROSNY



Άρχισε να τής γράφη καθημερινώς σχεδόν...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΗΤΕΧΝΩΝ

Η ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ ΤΟΥ ΒΕΡΔΙ

Ό διάτμητος Ίταλός μουσουργός Βέρδι, τού όποιο ή Ίταλία έώρασε πρό όλίγων ημερών τήν έκγονταετηρίδα, μίσησε σε άφάνταστον βαθμό τους Αυστριακούς οι όποιοι τότε κατέγαν όλη σχεδόν τήν Βόρειο Ίταλία.

Όι Αυστριακοί, έλεγε ό Βέρδι, είνε άνθρωποι τής λογικής άλλα δέν έχουν καρδιά. Είνε μια φυλή ισχνά άλλα άπολίτιστη.

Κάποτε πού ό Βέρδι βρισκόταν στο Μιλάνο, ό αυστριακός στρατός διοικήσει τής Ίταλικής εκείνης πόλεως τόν κάλεσε μια μέρα στο διοικητήριο και τού είπτε:

— Σας παρακαλώ να συνθέσετε ένα πολεμικό έμβατήριο για τόν στρατεύματά μου.

— Έμβατήριος, στρατηγέ μου, άποκρίθηκε ό Βέρδι, άλλα πρέπει να ξερετε ότι εγώ συνθέτω μόνον έμβατήρια άποχωρήσεως (marches de retraite). Θέλετε να σάς φτιάξω ένα τέτοιο;

Φυσικά ό αυστριακός στρατηγός δέν δέχθηκε.